

Met onverholen trots mogen we als vernieuwde en verjongde vereniging vijf kaarsjes uitblazen.

Reeds sinds vijf jaar houden we als LHG onze leden op de hoogte van wat er op gebied van monumentenverantwoordelijkheid in onze stad gaande is. We gebruiken opzettelijk niet de term monumentenzorg, want dit woord is dikwijls niet te vinden in de stadsterminologie.

Vernieuwing omzeggens overal, verbetering is nog af te wachten. Men manipuleert sinds vele jaren de slogan: *Leuven eeuwenoud, springlevend*. Voor deze slogan werd zoveel betaald, dat er blijkbaar geen geld meer over is om voor de monumenten te zorgen.

Men denkt aan stadsopschik te doen door buitenlandse kunstenaars blij te maken die hun peperdure producten met veel decorum en lofbetuigingen mogen neerpoten, maar het technisch onderhoud overlaten aan hun klant. "De kleren van de keizer" is geen sprookje, maar een harde, dure werkelijkheid.

We weten alleszins dat al onze leden overtuigd zijn van de waarheid en de echtheid van onze opmerkingen, want herhaaldelijk horen we zeggen dat het goed is dat iemand de stad op haar verantwoordelijkheid wijst, omdat vele anderen, gehinderd door beroep of positie, hun mening om den brode moeten sparen.

Overal wordt er de nadruk gelegd op het bewaren van het erfgoed, maar soms geeft het de indruk dat die definitie iets anders beduidt, dat bepaalde relictien daar niet bijhoren. Het is toch duidelijk: men heeft het over wat men ontvangen heeft van onze voorouders, met de bedoeling het te bewaren, zonder nostalgie. Men moet minstens de moeite doen om het ergens in te passen.

We herhalen en blijven herhalen: de slogan "*men kan niet alles bewaren*" (*sic*) die men zo graag manipuleert, moet men omkeren: *men kan niet alles weggooien... (sic)*

Dat onze interesse en zorg tot buiten Leuven reikt, bewijst de uitgave van ons dubbel Jaarboek 2007-2008 geheel gewijd aan het boeiend illustratief tekenwerk van onze erevoorzitter, erenotar Jacques Halfants en van wijlen zijn vader Pierre.

De meeste leden, die voor deze uitgave intekenden, konden het werk mee naar huis nemen, ter gelegenheid van de presentatie ervan in het Provinciehuis Vlaams-Brabant en konden vaststellen dat daarmee onze regio Oost-Vlaams-Brabant sterk in de kijker wordt geplaatst. Bovendien kan men er ook een uitgebreide nota in vinden over de evolutie van de geschiedenis van de bouwkunst in onze streek aan de oevers van de Dijle, die ooit de grens vormde van twee bisdommen, namelijk Luik en Kamerijk, die er aan de ene kant de stempel slaan van Duitse invloed en aan de andere kant deze van de Noord-Franse invloed.

In een andere bijdrage kijken we naar het verdere verleden, naar onze excursie bij onze bureaus in Mechelen, met een geïllustreerd verslag. De wijze waarop Mechelen omgaat met zijn patrimonium is voor ons een voorbeeld. Archeologie en monumentenzorg als stedelijk beleid.

We snijden daarna twee 'omstreden' onderwerpen aan, waar private ondernemingen een contrasterende oplossing uitwerken.

Eenzijds de opmerkelijke evolutie in de geslaagde herbestemming van de site Van Humbeek-Piron met een totale ommekeer ten opzichte van het eerste bedenkelijke verkavelingsproject.

Anderzijds het groots aangekondigd stadsontwerp van het Janseniushof waar veel op het spel staat en waar waardevolle ankergebouwen volgens de publiek gemaakte voorstellen dreigen verloren te gaan.

En dan hebben wij het niet alleen over de resten van de eerste ringmuur, maar ook over de tabula rasa-houding ten opzichte van het Decanaat Geneeskunde, voormalig Landbouwkundig Instituut en Bosmuseum met de waardevolle neo-gotische Helleputtevleugel en het 18de-eeuwse tuinpaviljoen in het binnengebied van de Goede Herder. We hernemen ons vroeger pleidooi en geven een aanbeveling.

De bouwheren krijgen de mogelijkheid om hun vindingrijkheid aan bod te laten komen om met een originele oefening hun zin voor erfgoedbehoud te bewijzen en in te passen met een eigentijdse inbreng. Men heeft de gelegenheid niet aangepakt om van de Barbarasite iets te maken. Men had kunnen verwachten dat het een meerwaarde aan de plaats zou bezorgen.

Als die trend zo verder gaat, kunnen we als LHG alleen maar die wens hebben, namelijk een beter 2009 voor onze historische stad en haar stedelingen.

Paul Reekmans, voorzitter